

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Kanton Središnja Bosna / Srednjobosanski Kanton

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 K 068205 19 Kž 2
Novi Travnik, 17.09.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Darmin Avdić kao predsjednik vijeća, te Lazarela Porić i Zuhdija Ćosić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Samre Mehmedović, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. R., radi izvršenja kaznenog djela oštećenje tuđe stvari iz članka 293. stav 1. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi, optuženog, protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 K 068205 19 K 2 od 23.04.2019. godine, na sjednici vijeća, u prisustvu optuženog M. R., a u odsustvu uredno obaviještenog kantonalnog tužitelja Kantonalnog tužiteljstva iz Travnika održanoj dana 17.09.2019. godine donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba optuženog se odbija kao neutemeljena i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 K 068205 19 K 2 od 23.04.2019. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 K 068205 19 K 2 od 23.04.2019. godine optuženi M. R. je oglašen krivim za kazneno djelo oštećenje tuđe stvari iz članka 293. stav 1. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, pa je navedeni optuženik za počinjeno kazneno djelo osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 800,00 KM, koju je dužan platiti u roku od 3 mjeseca od dana pravomoćnosti presude, te je istovremeno odlučeno da će se u slučaju neplaćanja, zamijeniti kaznom zatvora tako što će se za svaki započelih 100,00 KM novčane kazne, odrediti jedan dan zatvora. Istom presudom je optuženi obvezan da naknadi sudski paušal u iznosu od 50,00 KM sve uz primjenu članka 202. stav 1. Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH, a oštećena A. K. je uz primjenu članka 212. stav 3. navedenog Zakona sa imovinskopравnim zahtjevom upućena na parnicu.

Optuženi je izjavio žalbu na navedenu presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stav 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostupanjska presuda preinači i da se optuženi oslobodi od optužbe ili da se prvostupanjska presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostupanjskim sudom. Optuženi je također tražio i da bude obavješten o održavanju sjednice vijeća.

Odgovor na žalbu optuženog Kantonalno tužiteljstvo nije podnijelo.

Povodom žalbe optuženog sud je zakazao sjednicu vijeća, na koju kantonalni tužitelj nije pristupio, uredno obaviješten, dok je pristupio optuženi, pa je sjednica vijeća sukladno odredbi članka 319. stav 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine održana u odsutnosti kantonalnog tužitelja. Prilikom izjašnjavanja o sjednici vijeća optuženi je ostao kod pismeno podnijete žalbe.

Sud je osporenu presudu preispitao u granicama žalbenih navoda /odgovarajuća primjena odredbe čl. 321. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine/, kao i po službenoj dužnosti pa je nakon ovakvog preispitivanja osporene presude odlučio kao u izreci rukovodeći se slijedećim razlozima:

Optuženi u svojoj žalbi ističe da obrazloženje prvostupanjske presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama nego se samo interpretiraju dokazi koji su izvedeni tijekom kaznenog postupka, bez njihove suštinske analize. Dalje se ističe da sud nije određeno i potpuno iznio činjenice iz kojih razloga se uzimaju kao dokazane ili nedokazane, niti je dao ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, te iz kojih razloga je odlučeno da se neposredno ne sasluša ponovo svjedok E. F., čiji je iskaz pročitao, zbog čega smatra da prvostupanjski sud nije postupio po uputama ovog suda. Optuženi smatra i da je izreka osporene presude, nerazumljiva, proturječna sama sebi odnosno razlozima presude, te presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Optuženi žalbeni osnove bitne povrede kaznenog postupka na bilo kakav način ne obrazlaže, zapravo ove žalbene osnove svojim razlozima gotovo u potpunosti dovodi u vezu sa navodima koji predstavljaju žalbene osnove pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa će njegovi takvi prigovori, od strane ovog suda biti razmatrani unutar žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Suštinski svi prigovori koji su istaknuti u žalbi odnose se ustvari na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Tako tužitelj ukazuje da sud nije ni pokušao utvrditi netačnu činjenicu da je on navodno preskočio nekakvu ogradu koja se ni u samoj izreci presude ne spominje, oštećena A. K. nema pojma kako se navodni događaj desio, pa se ne sjeća ni datuma, nije utvrđeno da li je kamera bila ispravna što smatra bitnim dokazom. Zatim se prigovara da prvostupanjski sud neosnovano i paušalno iznio svoju ocjenu, da je svjedok F. svoju tvrdnju o nesjećanju predmetnog događaja iznio zbog straha od neugodnosti koje bi isti ili njegova majka mogli imati od optuženika, ukoliko on potvrdi, da ga je vidio prilikom vršenja predmetne inkriminacije. Smatra da je ovo netačno jer to nije potvrdila majka E. F., a on sam se na glavnom pretresu izjasnio da se ne boji. Optuženi također smatra da je jedini posredni dokaz neodređen, iskaz svjedoka E. F., nepouzdan i neuvjerljiv zbog čega je trebalo primijeniti načelo in dubio pro reo.

U ponovljenom postupku koji je prethodio donošenju osporene presude prvostupanjski sud je u cijelosti postupio prema uputama ovog suda i uz pravilnu primjenu odredbi članka 331a. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH. Prije svega treba naglasiti da uputa ovog suda nije ni bila da se neposredno ponovno sasluša svjedok E.F., kako to pogrešno zaključuje optuženi u svojoj žalbi. Prvostupanjski sud je u ponovljenom postupku ispravno primijenio odredbu članka 331a. stav 4. Zakona kojim je između ostalog propisano da je prvostupanjski dužan da izvede sve procesne radnje i raspravi sva sporna pitanja na koja je ukazao drugostupanjski sud u svojoj odluci. Iskazi saslušanih svjedoka i vještaka i pisani nalaz i mišljenje bit će prihvaćeni kao

dokazi i mogu biti pročitani ili reproducirani, ukoliko su ti svjedoci i vještaci prilikom svjedočenja bili unakrsno ispitani od suprotne stranke ili branioca ili nisu unakrsno ispitani od suprotno stranke ili branioca, iako im je to bilo omogućeno.

Iz zapisnika o glavnom pretresu koja je održan pred prvostupanjskim sudom dana 06.07.2018. godine proizlazi da je svjedok E. F. direktno ispitano i da je tom prilikom zastupnica optužbe, nakon što je svjedok izjavio da se samog događaja ne sjeća istom predočila zapisnike o saslušanju u PS Bugojno broj: 02/4-3-1-04-2-34/16 od 14.01.2016. godine i broj: 02/4-3-1-04-2-204/16 od 14.03.2016. godine, kada je svjedok potvrdio, da su potpisi na zapisnicima njegovi i da se ne sjeća da li je tačno u zapisniku napisano ono što je izjavio, dok tom prilikom optuženi nije imao unakrsnih pitanja za svjedoka, a stavio je primjedbu u smislu da se na svjedoka vrši pritisak od strane tužiteljice i od strane suda.

Suprotno stavu optuženog ovdje je značajno naglasiti da time što su optuženom predočeni iskazi koje je dao pred ovlaštenim djelatnicima organa gonjenja, nije vršen nikakav pritisak na svjedoka, nego je samo ispoštovana zakonska odredba iz čl. 288. st.1. Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH kojom je propisano da će se svjedoku koji promijeni svoj iskaz i drugačije iskazuje na glavnom pretresu predočiti iskaz kojeg je prethodno dao, kako bi mu se omogućilo da taj iskaz potvrdi ili opovrgne, odnosno da se pred sudom izjasni šta je od navedenog tačno. Nakon tog ispitivanja iskazi koji su korišteni su uloženi u sudski spis i prvostupanjski sud je i u ponovljenom suđenju zajedno sa svim ostalim dokazima pročitao i te dokaze, i u konačnom u osporenoj presudi se opredijelio kojim iskazima svjedoka F. E., kako to proizlazi iz pasusa trećeg na stranici br. 4 osporene odluke, poklanja vjeru i iz kojih razloga, što u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Naime, svjedok E. F. je kako to proizlazi iz naprijed navedenog pred ovlaštenim službenicima PS Bugojno u dva navrata i to 14.01.2016. godine i 14.03.2016. godine detaljno opisao sam događaj, detaljno opisao mjesto i vrijeme događaja i kako je vidio optuženog M. R. da u jednom momentu baca drvenu cjepanicu koja je pogodila nadzornu kameru koja se nalazila na katu kuće A. K.. Vidio je da je kamera pala na tlo i nakon toga da je M. R. pobjegao. Na glavnom pretresu ovaj svjedok nije pobio ove navode, nego izjavio da se ne sjeća tačno kako je to bilo i ne zna šta je tačno govorio. Pravilno prvostupanjski sud poklanja vjeru iskazima svjedoka E. F. koje je dao pred djelatnicima PS Bugojno. Ovaj svjedok je te iskaze dao pred V. G., koji je također svjedočio u ovom postupku i koji je bio izričit, da je svjedok bio pravilno upozoren što je i evidentirano na zapisniku, da je svjedok sam iznio ono što je vidio i čuo, da mu je nakon toga pročitano njegov iskaz koji je unijet u zapisnik, da se svjedok sa istim suglasio i u konačnom ga potpisao, što je svjedok E. F. na glavnom pretresu i potvrdio, da se na tim zapisnicima zaista nalazi njegov potpis. Iskazi svjedoka E. F., dati pred djelatnicima PS Bugojno, nije jedini posredni dokaz kako ga označava optuženi u svojoj žalbi, nego se radi upravo o neposrednom očevidcu događaja, čiji je iskaz i po uvjerenju ovog suda decidan, pouzdan i vjerodostojan.

Ovakav zaključak se temelji na suglasnosti iskaza svjedoka E. F. sa iskazom oštećene A. K. u dijelu, gdje i sama oštećena navodi, da joj je nakon samog događaja svjedok E. F. putem društvenih mreža poslao poruku da je M. R. osoba koja je bačenim drvetom oštetila kameru, jer i svjedok E. F. u svom iskaz datom u prethodnom postupku

suglasno izjavljuje da je oštećenog A. K., nakon što je vidio šta je uradio M. R., poslao poruku ko je to uradio.

Insistiranje u žalbi na dokazivanju postojanja ograde koju je optuženi navodno preskočio kao i da li je nadzorna kamera bila ispravna je nepotrebno jer navedene činjenice nisu odlučne za donošenje odluke u ovom predmetu.

Branitelj optuženog je žalbu podnio i zbog odluke o kazni, međutim u prilog tome navodi samo da izrečena kazna nije adekvatna i primjerena prirodi i težini počinjenog djela, okolnosti na izvršenje djela i niskom stupnju njegove krivnje, niti će se s njom ostvariti svrha kažnjavanja, jer sebe i porodicu izdržava privremenim radom. Ovaj žalbeni prigovor je bez obrazloženja i istog ovaj sud nije mogao ni ispitati.

U smislu odredbe člana 323. Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Kaznenog zakona podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji i o oduzimanju imovinske koristi. Pošto je u konkretnom slučaju, žalba izjavljena u korist optuženog, a žalba optuženog nije obrazložena iz tog žalbenog osnova, ovaj sud je, cijeneći sve olakotne i otegotne okolnosti navedene u prvostupanjskoj presudi, ispitao prvostupanjsku presudu i u odluci o kazni, pa je našao da je optuženom za predmetno kazneno djelo izrečena blaža vrsta kaznene sankcije od dvije alternativno propisane, što je precizno navedeno u pobijanoj presudi, same okolnostima izvršenja djela, koje ukazuju da je izrečena novčana kazna u svemu adekvatna i primjerena prirodi i težini počinjenog kaznenog djela, njegovim štetnim posljedicama, jačini povrede zaštićenog dobra, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno i stupnju ispoljene krivnje optuženog, sa kaznom koju je izrekao prvostupanjski sud, može postići, kako opća tako i posebna svrha kažnjavanja, propisana članom 7. i 42. Kaznenog zakona Federacije BiH.

Kod ovakvog stanja u spisu valjalo je žalbu optuženog odbiti kao neutemeljenu, osporenu presudu prvostupanjskog suda potvrditi, a sve sukladno odredbi članka 328. Zakona o kaznenom postupku Federacije BiH.

POUKA:

Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

Zapisničar
Samra Mehmedović

Predsjednik vijeća

Darmin Avdić

